

MARC ARTIGAU i QUERALT

• La
vigília

J.P.

DESTINO

Premi Josep Pla 2019

LA VIGÍLIA

L'ancora

Marc Artigau i Queralt

LA VIGÍLIA

Premi Josep Pla 2019

Edicions Destino

El jurat del Premi Josep Pla 2019 el formaven:
Rosa Cabré, Glòria Gasch, Antoni Pladevall,
Genís Sinca i Àlex Susanna.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

© Marc Artigau i Queralt, 2019

© Columna Edicions, Llibres i Comunicació, S.A.U./Destino, 2019

Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona

Primera edició: febrer del 2019

ISBN: 978-84-9710-279-7

Dipòsit legal: B. 179-2019

Fotocomposició: Gama, S. L.

Imprès a: EGEDSA

Al meu pare

«El temps és l'espai entre dos records».

HENRY FRÉDÉRIC AMIEL

EL CONTE DE LA CAPSA DELS PETONS

Li havien dit des de ben petita que fes més petons.

Que els petons curen.

Que els petons són com les paraules, que tenen vida de boca en boca.

I aleshores, quan ella va conèixer aquell noi a l'acadèmia d'anglès, que sempre somreia i seia dues cadires més enllà i era nadador i..., quan s'hi va fixar d'aquella manera tan insòlita com salvatge, va notar com els petons començaven a acumular-se a dins de la boca.

Recorda la tarda que, pel seu aniversari, els seus pares li van regalar la capsa dels petons. Tenia sis anys.

—Cada cop que vulguis fer un petó, però no t'hi atreveixis —li deia la mare—, cada vegada que en tinguis ganes, encara que no el facis, guarda'l en aquesta capsa, perquè els petons no es poden perdre, potser els necessitaràs d'aquí a uns anys quan coneguis algú...

I quan van quedar per fer aquell cafè, després una

cervesa, podríem anar al cinema i a tu et vindria de gust anar a sopar?, aquella mateixa tarda ella va córrer cap a la seva habitació, va remenar entre els llibres i els apunts d'anglès, enmig de les medalles i els trofeus de bàsquet, i per fi, allà, oblidada en un altell, va trobar la capsa dels petons.

Quants en guardava? Molts. Moltíssims.

Va obrir-la molt a poc a poc, imaginant que en destapar-la sonaria una música misteriosa, i va agafar-ne dos o tres.

Amb dos o tres ja faria...

Però abans de sortir per la porta s'hi va repensar i va tornar a la capsa.

Cinc o sis, que no se sap mai...

I quan ja baixava per l'ascensor, un neguit li va recórrer el cos, una suor freda de mal presagi... No podia quedar-se sense petons, faria el ridícul si de cop i volta ell la volgués petonejar amb totes les forces i ella, tímida, fes que no amb el cap.

I va tornar a pujar escales, saltant els esglaons de dos en dos i maleint l'univers.

Faria tard, és cert, però millor fer tard i portar petons, que no fer-ne i quedar en evidència.

El nadador l'esperava fora de l'acadèmia.

S'havia mudat. I ella no. Vestit d'aquella manera encara el trobava més guapo.

Van sopar, van discutir sobre foteses, van parlar de viatges futurs i van riure i després va venir el moment més important, quan de cop i volta, sense esperar-s'ho,

al mig del carrer, abans d'acomiar-se, ell la va agafar per la cintura i, just quan els llavis estaven a punt de fregar-se, ella es va treure de la butxaca la capsa dels petons, amb tanta mala fortuna —les presses, els nervis— que els petons van caure al carrer, van rodolar ben avall i van anar a parar tots a les clavegueres.

Ella va plorar.

De plorar sí que en sabia, li sobrava l'aigua dels ulls; tant va plorar, tant, que el nadador —incrèdul— va ofegar-se.